

מסורת הש"ס

(א) עירובין טו. (ב) נרבות
יח. ע"ש טז. ע"ש.
(ג) כתובות ו: מ"ק טו.
ע"ש (שמחות פ"ו:).
(ד) (פסוקה מד:). (ה) (לקמן
טו.). (ו) (שם). (ז) (ע"ש).

נגהות הב"ח

(b) רש"י ד"ה מרד וכו'
דאינו יסל:

מוסף דע"י

אלא בית תאמינ. אס
היזק קרעו יתיר עז עיני
תאמינ. און תעטלין
אלא תהרבנן תמות ואסלי
עשו תמחילן בנא דהיי
קאמא לרביה (עורבין פא).
שמשמשיה לאורי.
אמא דליר נה תמיד
אלא להסופק נה שומר
השרה עז עיני שבת
בית. קאס עז עיני
וקא עז עיני. שהאר
בבזה עשרה. לאמקין
נה עסק מחתני
נה סביתני ומה הוא
מקין (עורבין פא). וכן
בבבא. לאמקין
סאטניס. (עורבין פא).
סאטניס אמר עז עיני

[illegible]

ס' וס"ג. ויבליקין בדרך
 פרט להחן. ולפי' דחקן
 מני ששק במלוא הול
 ז' חלו קרא ימיה לא
 נפקא לן מחקת קמא.
 דקון דשוק במלוא לא
 מני בקרא כדמא לא
 מיטעו במלוא הול. דקא
 דרשין מניין ומתענין
 מיה שוק במלוא מלי
 דליא ערמא, חלל חלל
 דעריא דחמשה עשר
 הול, שחמשה עק
 לא, חמשה, חלל קרא ימיה
 לא לחמשה (ברכות י"א).
 הכנסא חול הבחילה
 פטור. שטורח מחמשה
 בעיל מלי (שם), מאי
 משמע. פרט לשק
 מלי (שם), ס' דרך.

בשבתך ובלכתך הוקשי לדרך
אִי מִשׁוֹם טִרְדָּה דְּמַחֲשָׁבָה פִּטְרָה

ה'ישן תחת המטה פרק שני סוכה

יית סאמים כחזר המשכן
לדירה ואם גדול הוא מכאן
ך ארבע אמותיו של אדם
הוא יותר מבית סאמים

אלא בית סאתים משום
לאירי וכל דירה ש
מטלטלין בו אלא סאר
שהוא גבוה עשרה ור
בית סאתים וכן בנק
הוא מארבע אמות
קמה קצורה ושכולת
אות כולה וחוצה לה
דקאזיל ואתי התם ג
ודפנא: **מתני'** של
הסוכה חולין ומשמש
אוכלין ושותין עראי ת
ידת"ר יבשכתך בבית
ובלכתך בדרך פרט
הכונס את הבתולה
חייב מאי משמע אמר
דרך רשות אף כל רשו
עסוק מי לא עסקין ר
אמר רחמנא ליקרי אמ
ובלכת מאי בשבתך
הוא דמחייבת הא
אזיבי אפילו כונס א
את הבתולה מריר כ
ובכל היכא דמריר ה"
טבעה ספניתו בים דט
תימא ה"ג (והאמר ר'
אבל חייב בכל המצות
מן התפילין שהרי נאמ
סירדא דמצוה התם
(והעוסק במצוה פטור
מיתם נפק דתניא
ממאיה לפנש אדם וג
נחשאי ארונן של יוסף ו

ואע"ג דהוא נמי במזלו
מביט חד כיון דחמין לאו
המכוב אלף עורה ועושה
כל חתן שהוא יושב ובעל
ה' את פטור הכמוב וצטק
דערין ממחשבת בעלים:
י' כי דרך. הולך בדרך
יכול לכלול במקרה דרך
ב' ומשעה נמי דרך מזלו
בדברך מזלו נמי קאי
ממחשבת בעלים ומסמכיה
ואינו יכול לעסוק בשנים
לקיים את שתיכן: אי
ע' ליה דערדתי פטורתי
פ' טענה פסימתי דערד
ז' (ע"ז) ואכל נדן פאר
אכל: חסן ערדי תירדה
איר דעמו ממחשבת מזלו
בראשונה וימן לבו לריות
שהוא חייב להוציא אצילות
מחו אינו חייב לביתער:
גססא. משתבר בציטרי:

וידא חייזר קרא, הא קרא דרך סתמא
הון פאר. ליחזקאל, פאך חנוס ענין

היו דירה שתשמישיה
שמישיה לאור אין
ש"ט¹⁶ שבת בתל
א מארבע אמות עד
שהוא עמוק עשרה
עד בית סאתים וכן
מקיפות אותה מהלך
אלפים אמה א"ע
דעביר ליה כהוצא
זי מצוה פטורין מן
זן פטורין מן הסוכה
זן לסוכה: גמ' מה"מ
פרט לעוסק במצוה
לחתן מכאן אמרו
פטור ואת האלמנה
רב הונא כדרך מה
לאפוקי האי דבמצוה
איול לדבר מצוה וקא
וכן לימא קרא בשבת
בלכתך בלכת דידך
בלכת דמצוה פטירה
האלמנה נמי כונס
אלמנה לא מיריד
דפטור אלא מעתה
ד הכי נמי דפטור וכי
כא בר ובדא אמר רב
אמורות בתורה: חוץ
כהן פאר הכא מיריד
מיריד מירדא דרשות
הן המצוה מהכא נפקא
הי אנשים אשר היו
אותם אנשים מי היו
דברי ר' יוסי הגלילי
ר"ע

במחשבת בעליה ק"י קבוק
בדרך ממעט האי דמחזות
ההרשקא להפך דגרגס החס"ס
עווסק במחזות ויגרסו וזל
דמחזות דמחזות ק"י ולא שבת
מחזות ובלכתך ממעט עוסק
מחזות ומחזות לא הוה דשעי
שמיין נקל לו כל קל להסיר
דמחזות לוי לחזות דמחזות
במחזות פאר. לקמן בשמעין
פסוק חנוש עליך את הא
דמחזות שינא שטעס מחזות
דמחזות מרחא בעמחזות
מחזות לפטור משר מחזות
שנא גבי חפלין דמחזות
אחליס וגי מחזות מורה
למחזות מחזות מחזות ליה
אחליס חפלא ק"י לומר
אחליס לן למחזות משר מחזות
האחזר לומר לו שייח חפלי
אנשים וכו'. בפסוק מחזות

יב ומחילא משחמט נמי מינה דרך מלך
וכין דנטי פאר ואכל מחגולל נאערו
חמטט מיני טרדא דמלוה (ברכות יא)

יְשׁוּעָה אוֹתָהּ. אַע"ג דְּמוּקִי לֵה בְּמַסְקָה
וּדְפַנָּה לֹא שִׁיךְ כִּאֵן לִתְקַשׁוּיָהּ אִי הִי
לֵה דִּהֶסּ כִּבְלִין הַמַּסְקָה עַל הַחֵץ שֶׁ
הֵאָלַב הֵכָּה לִיכָּם כֵּן אֵלֶּה אֲחֵר וְאִפִּי
הַקֵּץ וּלְכַסּוֹף פָּתַח לֹא חֲשִׁיד מוֹקֵף
לִדְרֵה דְּלִחִיתָהּ פֶּרֶק עֲשׂוֹן מִסָּן
(עִירוֹן דָּף ע.ד.): שְׁלֹחַן מִצוּה.
הוֹלִיב דְּבֶרֶךְ מִצוּה כְּגוֹן לְלִמּוּד מוֹרֶה
אוֹ לְהַקְבִּיל פִּי עַרְבּוֹ לְפִלּוּת שְׁבוּיָן
מִטּוֹרִין מִן הַסּוּכָה וְאִפִּילוּ כְּשַׁעַת
מִיחִיתָא כִּי פִי כְּתוּמֶרֶס וְכֵן מִשְׁמַע
בְּגִמְרָאָה דְּקִלְמֶר הוֹלִיב לְדֶבֶר מִצוּה
מִטּוֹרִין מִן הַסּוּכָה בִּין בְּיוֹם וּבִין בְּלִילָה
וּמִשְׁמַע אַע"פ שֶׁאֵין הוֹלִיב אֵלֶּה בְּיוֹם
דְּאִי דְּלֹאִי בִּימָמָה וּבְלִילָה אִפִּי לְדֶבֶר
הַרְשׁוּת נִמִּי פִּטְוִיר דְּקִלְמֶר בְּצִרְיָאָה
וְעוֹד עֵינִידֶל דְּרֶב חֲסִדָּה וְכֵבֶה דִּבְרֵי

הוא דגנו ארקתא דסורא ותימא
אם יבולין לקיים שניהם אחאי פטורין
דאטו אדם שיש לו זניית בצגדו
ותפילין בראשו מי מפטר בכך משאר
מזות וכפ' אין בין המודר (גדס)
ד' (ג:) גבי המודר הנאה דמחזיר
לו אבידתו אע"פ דמהני ליה פטוה
דדן וקייא תפילין ואלא מחזיא וכו'.

ומן שאבדה בביתו מיפטר מלמיתב
ריפתא לעני אם כן שיתא היא אלא
ודאי לא מפטר אלא בשעה שהיא
עוסק בה כגון טלית של אבדה
שנפלה לארצה או זממה שנתה

והטובה נעדרה לה צלמה ששה
לה מוטות של שריח שצאמה ששה
יבא עני לשאל ממנו ואריך לומר
דהבא נמי אריי כבי האי גוונא דאי
מיערדי בקיום תמות סוכה הוו מבטלי
ממנות: **ובלבבך בריך** פ"ט
לחן: מות על גב דהוא לא במצוה
טריד אינטריך מרי קראי דאי הוה
כמיז חד כיון דחנן לא צדיק
טריד בקרא לא אמינא לא פטר
הכחוש אלא טורח ועשה מצוה בידים
או מהלך במצוה אבל חנן שהוא
יושב ונטל ואיני עומק אלא מחשב
בצבילה לא פטר הכחוש מהך מקרא
וימיר לשמיעני דפסוקי חלוקה דמירד

וְסֵרַם וְסֻגְיָה וְשִׁמְשֻׁמִּין שִׁמְשֻׁמִּין דְּמוֹכֵלֵךְ
 קָא עֲסִיק וְכִסְיָה פִּי"ק דְּכִרְוֹת (דף 56.)
 בְּשִׁנְתָּךְ פֵּרַע לַחֲמוֹן וְכֵלְכֵךְ דִּירֵךְ פֵּרַע
 וְאֵל דְּהִי שִׁמְשֻׁמִּין קָרָא בְּשִׁנְתָּ דִּירֵךְ הוּא
 וְדִמְיוֹ בְּשִׁנְתָּה יוֹסֵב וְחִשְׁבֵּי כְּנִיעָה
 בְּמִצְוֵה דְּשִׁמְשֻׁמִּין בְּלִכְתָּ דִּירֵךְ וְלֹא בְּלִכְתָּ
 וְשֵׁךְ עוֹסֵק בְּמִצְוֵה דְּלִגְלֵתָ שִׁמְשֻׁמִּין חֲמוֹן
 הַיִּירָדָא מִלְּבו אַע"פ שְׁנֵיבִירָדָא דְּרִשּׁוֹת
 וְהִסְרִיחַ מִחֲשָׁבֵת טַרְטֵמָה: **שְׁלִיחָה נִמְרָה**
 מִפֶּרַשׁ מִדְּקָא אֲמַר לִיה רַחֲמָנָא לִיחֻזְקָאֵל
 דְּמִיחִיבֵת אֲבָל כּוֹלֵי עֲלֵמָא פִּטְרִי וְהָא
 שִׁמְשֻׁמִּין דְּלִיקְרִי פִּכָּר וְאֲבָל וְלֹא בִּר פִּכָּר וְלֹא
 אֲבָל אֲבָל לֹא אֲחַל לִימִיר אֲחַל דְּלֹא לִפְרִי
 דְּשִׁמְשֻׁמִּין פִּטְרִין דְּלִיקְרִי פִּכָּר וְאִם וְחִי
 דְּדוּקָא לִיחֻזְקָאֵל קָאֲמַר לִיה וְלֹא לִשְׂאֵר
 מִזְמִרִין פִּי"ק דְּמוֹשֵׁד קִטָּן (דף 57.) אֲבָל
 רַחֲמָנָא לִיחֻזְקָאֵל הֶאֱנֵק דּוֹס דְּעִדְבִי שֵׁךְ
 דְּכִדְבְּרִי מוֹרֵס שְׁמִירָה בִּי הַכְחוֹז מִכֵּ"ע
 אֲסוּר בְּדִבְרֵי אֲמַר אֲבָל בְּתַפְלִין אֲמַר
 וְאִם לֹא בְּשִׁבְלִי שְׁחִימִי סְנוֹר לְאֻסְרוֹ:
 מִשְׁאֵל
 דְּ קָרָא בְּשִׁנְתָּ הַשִּׁנִּית לִינֵאִת מַעֲרִים:
 הִי

הוא ואפילו הכי אמר רחמנא ליקרי (שם). אלא בעתה.
בשעתם אין זה פלא (שם ובש"י בתוכחות 1). הכא טריד

עין משפט
גר מצוה

(חמי) פיו מהל' סופה
 הל' ד' טושי' וזו: סר
 תרמ טו' ח:
 ב' ב' ח' טו' הל' ד'
 ופסיו' מהל'ט שנת
 סלסל' ד' ופיו' מהל' עיזוב
 סלסל' ד' שנת לחין סר
 עשין דרננ' א' טושי' ח'ט
 ס' ש' ט' ס' ב':
 ב'ה א' ס' ח' מהל'
 טושי' סלסל' א' שנת
 עשין א' טושי' ח'ט ס' כ'
 ס' ס' ב':
 ב' ח' פיו' מהל'ט
 הל' סלסל' א' שנת
 עשין דרננ' א' טושי' ח'ט
 ח'ט ס' ב' ס' ח'ט וטושי'
 י' ס' ח'ט א' ופיו'
 שש ס' ס' ח':

זה אור השלם

ו. ושונתם לכנין ודברת
בם בשבחר בביתך
בלכתך בדרך ובשכרך
בקומך: דברים ו ז
ג. ויהי אנשים אשר היו
טמאים לנפש אדם ולא
כלו לצאת הפסח ביום
ההוא ויקרבו לפני משה
לפני אהרן ביום ההוא:
במדבר ט ו

לעזי רש"י

חליא"ה (וליד"א).
בקעה, עמק.

יְבִינוּ חֲנָאֵל

וזהו מביט מאחור.
שינון התם דרדתי
שעמא משום דרדתי
משמיתיה לאורי, כלומר
אין שם בית, וכל דירה
המשמשה לאורי אין
מאטלטלין בה יותר מביט
מאחור. ישיב שכת בלח
שגברה כו' פשוטה היא.
מפסקא שלוחי מנה
סורין מן המצוה. מנא לן,
ותנו רבנן כשכתב בביתך
פרט לעוסק במצוה,
לכתב בדרך פרט לחתן.
דייקי: מדרוהו מיל לאר
לכתב ובלכת בדרך,